

Sygn. akt: II AKa 336/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SA Gwidon Jaworski SA Małgorzata Niementowska (spr.)
Protokolant	Martyna Paciej

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu - Zdroju Jana Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 r. sprawy

J.G., s. L. i H., ur. (...) w M. oskarżonego o czyny z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i inne,

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 18 września 2020 roku, sygn. akt III K 2/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rybniku) na rzecz adwokata W. K. (1) – Kancelaria Adwokacka w J. kwotę 1.107 (jeden tysiąc sto siedem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego J. G. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M.O. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
4. zasądza od oskarżonego J.G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.127 (jeden tysiąc sto dwadzieścia siedem) złotych, tytułem wydatków i obciąża go opłatą za II instancję w wysokości 600 (sześćset) złotych .

SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 336/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 18 września 2020 roku sygn. akt. III K 2/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
.1.	- naruszenie art,79§ 4 k.p.k, art.5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. w zw z art.410 k.p.k., 2§ 2 k.p.k. i art.6 k.p.k. w zw z art.391§ 1 k.p.k. i art.167k.p.k., art.170§ 1 pkt. 2, 3 ,5 i 6 k.p.k., art.6 k.p.k w zw z art.171§ 6 k.p.k., art.172 k.p.k., art.193 § 1 k.p.k. w zw z art.201 k.p.k., art.424§ 1 i 2 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, gromadząc wszystkie dowody, mogące mieć znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia		

sprawy, o których istnieniu powziął informację;

- argumenty podniesione w apelacji obrońcy okazały się niezasadne, a środek zaskarżenia miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego;

- apelacja obrońcy wskazując na naruszenia przepisów art. 4 k.p.k., art.5§2 k.p.k. art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. w istocie kwestionowała ocenę dowodów, a tym samym zasadność poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, które odrębnie zostały sformułowane w punktach 12,13 i 14 apelacji;

-słusznie sąd uczynił odmawiając dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. G., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, uznając je za przyjętą linię obrony, która nie znajdowała oparcia w prawidłowo zebranych i ocenionych przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym;

- prawidłowo sąd I instancji stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów na szkodę M. K. (1) oraz czynu przypisanego mu w punkcie 5 wyroku pozostają w sprzeczności z dowodami w postaci zeznań pokrzywdzonej M. K. (1) oraz świadków R. P., M. D., M. P. (1) czy A. B. Wskazani świadkowie o stosunku oskarżonego do pokrzywdzonej zeznawali na podstawie własnych obserwacji, co tym bardziej cennymi czyni ich zeznania, słusznie potraktowane przez sąd I instancji jako wiarygodne. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego J.G. w tym zakresie nie sposób pominąć również zeznań A. K. (1), M. K. (2)- ojca

pokrzywdzonej, M. K. (3), B. K., A. K. (2), M. K. (2)- brata pokrzywdzonej, I. C., W. S., S. W., dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonej, opinii biegłego A. N., opinii biegłego J. M., korespondencji mailowej oskarżonego do członków rodziny M. K. (1) oraz własnoręcznych zapisków pokrzywdzonej, które łącznie składają się na obraz inkryminowanego zdarzenia. Podzielając i aprobuując ocenę wyżej wskazanych dowodów wyłożoną szczegółowo na kartach pisemnego uzasadnienia sąd odwoławczy nie będzie powielał jej w tym miejscu odsyłając apelującego do pisemnych wywodów sądu I instancji. Dość wspomnieć, że:

a. pokrzywdzona M. K. (1), osoba nie mająca skłonności do konfabulacji, w sposób rzeczowy, zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem relacjonowała przebieg kilkuletniego pożycia jej z oskarżonym. Przesłuchiwana na kilku rozprawach w sposób realistyczny i rzetelny starała się przekazać sądowi fakty związane ze znęcaniem się nad nią przez oskarżonego, okoliczności nakłonienia ją do przerwania ciąży, gwałtu jakiego dopuścił się na niej oskarżony czy nakłonienia jej do składania fałszywych zeznań w trakcie śledztwa o sygn. akt V 56/07/S prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie. Zapis protokołów oddający przebieg rozprawy, w tym rodzaj zadawanych pytań przez oskarżonego (niejednokrotnie nie mających związku ze sprawą a zmierzających do nadmiernego pognębienia pokrzywdzonej) pozwala na stwierdzenie, że stawianie się na kolejne terminy i konfrontacja z oskarżonym były

ciężkim przeżyciem dla M. K. (1). Pomimo tego świadek nie wycofała się z zeznań złożonych w śledztwie, podtrzymała je i logicznie, rozumnie i merytorycznie odpowiadała na wszystkie zadawane jej pytania, nie uchylając się od odpowiedzi na żadne z nich. Słusznie zauważył sąd meriti, że pokrzywdzona złożyła przed sądem praktycznie tożsame zeznania z tymi, które złożyła w śledztwie, a pewne, mało znaczące nieścisłości między nimi są ewidentnie wynikiem upływu czasu od przedmiotowych zdarzeń. Fakt popełnienia przez oskarżonego na jej szkodę przestępstw w świetle jej zeznań znajdujących oparcie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie jawi się jako bezsporny. Zeznania M. P. (2), M. D. czy R. P. w sposób jednoznaczny wskazują na sposób traktowania pokrzywdzonej przez oskarżonego. Poniżanie M. K. (1) i obrażanie jej poprzez nazywanie ją debilem, głupkiem w świetle zeznań dwóch ostatnich świadków jest bezsporne. Liczne awantury wywoływane przez oskarżonego i krzyki na pokrzywdzoną, a w reakcji na to jej płacz słyszane były często przez M. P. (2). W opinii świadka M. D. pokrzywdzona żyła w ciągłym strachu, była znerwicowana i kilkakrotnie po kłótniach nocowała u świadka. W podobnym tonie zeznała A. B., która była świadkiem rozmowy oskarżonego z pokrzywdzoną. W jej odczuciu słowa jakimi zwracał się oskarżony do M. K. (1) były poniżające i opryskliwe. Wersja zdarzeń jaką przedstawiła pokrzywdzona zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym znajduje również odbicie w zeznaniach A. K. (1), M. K. (2)- ojca pokrzywdzonej, M. K. (3), B. K., A. K. (2), M. K. (2)-brata pokrzywdzonej, I. C..

Zeznania tych świadków są zbieżne z twierdzeniami pokrzywdzonej choć nie zawierają tylu szczegółów, co zeznania M. K. (1). Wyjątkiem są jedynie zeznania M. K. (3), która podała, że dopiero jak pokrzywdzona zdołała odejść od oskarżonego to opowiedziała jej, że oskarżony bił ją po twarzy, po głowie, popychał ją tak, że uderzała głową o różne przedmioty, a także zgwałcił ją gdy przyjechała zabrać z mieszkania, w którym wspólnie mieszkali swoje rzeczy. To, że pokrzywdzona była oszczędna w słowach jeśli chodzi o jej relacje z oskarżonym nawet wobec członków swojej rodziny wynikała z tego, że darzyła oskarżonego dużym uczuciem i nie chciała przedstawiać go w złym świetle w oczach najbliższych tym bardziej, że jej matka A. K. (1) była przeciwna temu związkowi. Jak sama twierdziła uważała związek córki za toksyczny i przestrzegała ją, że jeszcze wróci do domu rodzinnego z „torebką w zębach”. Zeznania w/w świadków w powiązaniu z treścią maili wysyłanych przez oskarżonego do najbliższej rodziny pokrzywdzonej oraz jej zeznaniami tworzą spójną całość pozwalającą na uznanie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów;

b. sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę zeznań w/w świadków jakiej dokonał sąd meriti. W sposób staranny i uważny przeanalizowano zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego dokonując ich niepowierzchnego zestawienia, które doprowadziło do jednoznacznej oceny dowodów-przydania waloru wiarygodności zeznaniom wskazanym wyżej świadkom w tym M. K. (1). Słusznie Sąd Okręgowy wielokrotnie podkreślał uznając zeznania

pokrzywdzonej za prawdziwe, że odnośnie każdego z czynów popełnionych na jej szkodę pokrzywdzona pomimo wielu traumatycznych przeżyć podawała szereg okoliczności w jakich doszło do: zmuszenia jej przez oskarżonego do poddania się aborcji, zgwałcenia jej przez oskarżonego, znęcania się zarówno psychicznego jak i fizycznego nad nią czy nakłonienia jej do składania fałszywych zeznań w trakcie śledztwa o sygn. akt V 56/07/S prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie. Jednocześnie nie znaleziono jakichkolwiek podstaw do przypisania jej manipulacji dowodami czy skłonności do konfabulacji w odróżnieniu od osoby oskarżonego. Słusznie sąd zwraca uwagę na postawę oskarżonego skłaniająca się ku stosowaniu różnych wybiegów czy manipulacji dowodami. Jako sztandarowy przykład jawi się zawnioskowanie przez oskarżonego dowodu z zeznań świadka P. Z. i W. K. (2). Przedstawiona przez pierwszego świadka wersja dotycząca wysyłania maili prawidłowo została uznana przez sąd za absurdalną, a jego zeznania za całkowicie niewiarygodne. Odnośnie pierwotnych zeznań W. K. (2) będących wynikiem machinacji ze strony oskarżonego na świadka sąd odwoławczy odniesie się niżej;

- również ta część wyjaśnień oskarżonego J. G. zaprzeczająca popełnieniu przezeń przestępstw na szkodę R. P. oraz przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 9 wyroku pozostaje w opozycji do zgromadzonych w sprawie dowodów. Zeznania R. P., M. K. (1), J. K. oraz T. A., Z. B. i W. K. (2) w części uznanej za prawdziwą, a nadto zeznania A. G.,

K. L., F. K., A. B., E. M. i Z. K. w części uznanej za prawdziwą zostały ocenione przez sąd meriti w sposób obiektywny, solidny i staranny. Ocena ta bowiem dotyczyła nie tylko poszczególnych zeznań ale również powiązań między nimi i innymi dowodami w tym np. dokumentami w postaci przedwstępnych umów kupna sprzedaży oraz potwierdzeń przelewu, prowadzonego przez pokrzywdzonego harmonogramu spłat i aktu notarialnego a nadto opinią biegłego J. S. i protokołów nr. (...) i (...). Podzielając i aprobuując ocenę wyżej wskazanych dowodów wyłożoną szczegółowo na kartach pisemnego uzasadnienia sąd odwoławczy nie będzie powielał jej w tym miejscu odsyłając apelującego do pisemnych wywodów sądu I instancji. Dość wspomnieć, że w oparciu o powyższe dowody oczywistym jawi się że :

a. oskarżony zawarł z R. P. umowy przedwstępne kupna – sprzedaży mieszkań przy ulicy (...), a pokrzywdzony na poczet sfinalizowania w/w umów wpłacił oskarżonemu kwotę 147.500 zł. W dniu 18.04.2008 roku oskarżony po otrzymaniu w roku 2007 od pokrzywdzonego kwoty 55 000 zł na zakup kolejnego mieszkania, za zgodą R. P. dokonuje jego zakupu na swoje nazwisko. Łączna kwota strat jaką pokrzywdzony poniósł na skutek oszukańczych działań dotyczących zakupu mieszkań oskarżonego wynosiła 224.500;

b. pokrzywdzony likwidując w 2009 roku zakład fryzjerki poprosił o pomoc w załatwieniu formalności oskarżonego, któremu przekazał 5000 zł celem rozliczenia leasingu sprzętu znajdującego się w zakładzie fryzjerskim. Oskarżony nie przekazał tej kwoty firmie

leasingowej ani nie zwrócił tych pieniędzy pokrzywdzonemu. Zaległe należności z tytułu leasingu zapłaciła W. K. (2) nabywając zakład fryzjerski;

c. oskarżony w listopadzie 2009 roku nakłonił Z. K. do sporządzenia protokołu kontroli przewodów kominowych w budynku przy ulicy (...) w J. z adnotacją „bez zastrzeżeń”. Początkowo świadek Z. K. wzbraniał się przed przyjęciem zlecenia ale w końcu uległ namowom oskarżonego. Protokół z dnia 28.11.2009 roku napisany na zlecenie oskarżonego J.G. nie odpowiadał rzeczywistości, a za jego wykonanie oskarżony zapłacił świadkowi 200 zł;

- mając na względzie powyższe ustalenia, całość materiału dowodowego i treść pisemnego uzasadnienia stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe. Szczegółowo wskazane i omówione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody pozwoliły Sądowi na ustalenie stanu faktycznego, który nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. W tym stanie rzeczy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych sformułowane w punktach 12 i 13 apelacji należy uznać za chybione.

-podobnie należy potraktować zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z punktu 14 apelacji, który zostanie omówiony łącznie z zarzutem naruszenia art.79§1 k.p.k.. Wbrew twierdzeniom skarżącego, iż oskarżony nie miał możliwości prowadzenia w sposób samodzielny i rozsądny obrony decyzję sądu

meriti o zwolnieniu obrońcy z urzędu (uprzednio wyznaczonego oskarżonemu) z pełnionej przezeń funkcji należy uznać za prawidłową i słuszną. Po pierwsze skarżący mija się z prawdą podnosząc w apelacji, że wnioski opinii sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej z kart 2184-2186 wskazywały na konieczność zapewnienia oskarżonemu obrony z urzędu. Otóż wnioski końcowe przytaczanej przez skarżącego opinii były jednoznaczne : „W aktualnym stanie zdrowia J. G. jest zdolny do uczestnictwa w postępowaniu sądowym i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny lecz ze względu na swoje zaburzenia będzie utrudniał przebieg postępowania”. Po drugie oskarżony przez cały tok procesu swoją postawą w sposób zdecydowany uzasadniał, że w sposób celujący prowadzi samodzielnie swoją obronę pomimo, iż przez większość czasu miał obrońcę z wyboru. Bezspornym w świetle zapisów zawartych w protokołach jest, iż obrońca z wyboru ustanowiony przez oskarżonego nie stawiał się na licznych terminach rozpraw, a oskarżony wówczas nie składał wniosku o odroczenie rozprawy. Podejmował samodzielnie swoją obronę oświadczając jak choćby na rozprawie w dniu 14.01.2013 roku, że „sam będzie występował w sprawie bez swojego obrońcy ponieważ na obecnym etapie nie widzi potrzeby jego udziału w postępowaniu”. Oskarżony w sposób samodzielny, poprawny i należyty prowadził obronę składając liczne oświadczenia, zadając mnóstwo pytań świadkom, zgłaszając dużą ilość wniosków dowodowych wraz z mnóstwem załączników oraz gdy zaszła taka

jego zdaniem konieczność żądał wydania kserokopii określonych kart akt. Trudno nie zgodzić się z zapisem skarżącego w punkcie 1 apelacji, że sprawa jest obszerna i złożona niemniej jednak analizując sposób prowadzenia obrony przez oskarżonego rodzaj i ilość zadawanych pytań stającym świadkom zwłaszcza M.O.(K.) i postawę sądu wyrażającą się w uchylaniu jedynie nielicznych pytań, nie sposób uznać aby zawłość sprawy przełożyła się na „ stopień złożoności linii obrony wskazującej na konieczność posiadania obrońcy”. Dla ustalenia jednak pełnego obrazu możliwości podjęcia samodzielnej obrony przez oskarżonego sąd odwoławczy przeanalizował również załączone do niniejszej sprawy protokoły ze sprawy II K 736/07. Wynik tej analizy był tożsamy z tą jaką przeprowadził w niniejszej sprawie (liczne wnioski dowodowe, oświadczenia, zadawane pytania). W tym stanie rzeczy trudno przyjąć tak jak chce skarżący, że naruszono normę z art.79§4 k.p.k., a tym samym dopuszczono się błędu w ustaleniach faktycznych w tej kwestii. Jeżeli natomiast chodzi o kwestię leczenia się oskarżonego w toku procesu i przedkładania przezeń zaświadczeń lekarskich, co zdaniem skarżącego również miało się przekładać na możliwości samodzielnej obrony to ten argument należy uznać za całkowicie chybiony. Po pierwsze przedkładane przez oskarżonego zaświadczenia lekarskie dotyczyły jego stanu zdrowia fizycznego, a nie psychicznego i przedkładane były w pierwszej fazie procesu, w której oskarżony miał obrońcę z wyboru. Po drugie bezspornym jest, że przedkładając zaświadczenia do tej sprawy oskarżony uczestniczył

w czynnościach procesowych przeprowadzanych w innych sprawach. Po trzecie sporządzone przez biegłych opinie o stanie zdrowia oskarżonego wskazywały, że może brać udział w rozprawie, a po czwarte sąd w niniejszej sprawie uwzględnił wnioski oskarżonego o zarządzenie przerwy lub odroczenie sprawy z uwagi na jego złe samopoczucie. W świetle materiału dowodowego bezspornym jest, że oskarżony stosował obstrukcje procesową, utrudniał postępowanie, pomimo jednoznacznych opinii biegłych zgłaszał bezustannie występowanie dolegliwości zdrowotnych domagając się innych terminów rozpraw, na co jak wskazano wyżej sąd w przeważającej części przystawał. Trudno zatem uznać zarzut z punktu 1 i 14 apelacji za zasadny.

-w tym miejscu należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy normy proceduralnej z art. 6 k.p.k. w zw z art.391§1 k.p.k.i ugruntowanej w polskim procesie karnym na jej podstawie zasady bezpośredniości, której pogwałcenie miało polegać na nieprzesłuchaniu M. D., M. K. (2) i I. K. na rozprawie, co z kolei w przekonaniu obrońcy przełożyło się na treść ostatecznego rozstrzygnięcia. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Okręgowy mógł podjąć bardziej energiczne działania celem ustalenia miejsca pobytu świadków, co w rezultacie w pewnej perspektywie czasu mogłoby skutkować możliwością przesłuchania ich bezpośrednio, czy też skorzystania z instytucji pomocy prawnej przewidzianej w rozdziale 62 k.p.k. i umowach międzynarodowych. Akta sprawy zaświadczają o tym, że na różnych etapach postępowania sądowego

czyniono starania o ustalenie miejsca pobytu zarówno świadków wskazanych w zarzucie apelacji nr.6 jak i pokrzywdzonego R. P.. Co do tego ostatniego uzyskiwano informację, iż poszukiwany jest do innych spraw, a miejsce jego pobytu jest nieznane, a w stosunku do M. D. ustalono jedynie, że przebywa poza granicami kraju, a z uwagi na ciągły brak jej kontaktu z rodziną nie zdołano ustalić ani jej zagranicznego adresu ani daty ewentualnego przybycia do kraju. Co do I. K. to zeznania świadka na mocy art.333§2 k.p.k. zostały zawnioskowane przez prokuratora do odczytania na rozprawie a oskarżony na rozprawie oświadczył, że nie sprzeciwia się ich odczytaniu(k.2034). Jeżeli natomiast chodzi o świadka M. K. (2) to rzeczywiście znany był sądowi jego adres zagraniczny niemniej jednak oskarżony nie zgłaszał żadnych uwag gdy jego zeznania zostały odczytane, odmiennie niż w przypadku świadka M. D.. W stosunku bowiem do odczytanych zeznań tej ostatniej oświadczył, że domaga się jej bezpośredniego przesłuchania przed sądem. Trudno zatem dopatrywać się jakichkolwiek uchybień ze strony sądu w tej kwestii jeżeli chodzi o M. D. i I. K.. Z kolei jeżeli chodzi o M. K. (2), którego adres pobytu znany był sądowi to nie można nadmiernie przeceniać roli tego uchybienia i jego wpływu na wynik postępowania. Pomijając względy pragmatyczne dotyczące możliwości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania wymienionego wyżej świadka na rozprawie, wpływu takiej decyzji na okres trwania postępowania oraz utrudnień z nią związanych, które przeto samodzielnie nie mogą przesądzić o dopuszczalności naruszenia zasady bezpośredniości, ani ograniczyć

prawa do obrony, należało mieć także na uwadze merytoryczną treść zeznań świadka oraz ich walor dowodowy na tle całokształtu zebranego w sprawie materiału. Okoliczności przez niego podane stanowiły jedynie potwierdzenie wersji zdarzeń wyprowadzanej z przesłuchań innych świadków, w tym pokrzywdzonej M. K. (1) i z powodzeniem mogły być przez nie w całości zastąpione. Mając na uwadze powyższe względy, Sąd Apelacyjny uznał, że nieprzesłuchanie na rozprawie M. D., M. K. (2) czy I. K. nie naruszyło prawa oskarżonego do obrony:

- kontynuując rozpoznawanie zarzutów skarżącego odnoszących się pośrednio do naruszenia art.6 k.p.k., to stwierdzić należy, że obrońca oskarżonego podnosząc w apelacji obrazę art.170§1 pkt 2, 3, 5, 6 k.p.k. oraz art. 193§1 k.p.k. w zw z art.201 k.p.k wskazał, iż stanowiło to naruszenie prawa do obrony oskarżonego (art. 6 k.p.k.).

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż wszystkie zarzuty związane z bezzasadnym i naruszającym prawo do obrony oddaleniem wniosków dowodowych uznać należy za chybione. W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji dołożył wszelkich starań, by w sposób prawidłowy poczynić ustalenia dotyczące stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Procedując nie dopuścił się naruszenia przepisów procesowych, w tym przepisów odnoszących się do tzw. prawa dowodowego.

Oddalając składane w dużej ilości wnioski dowodowe, sąd meriti wskazywał powody, dla których podejmował negatywne

rozstrzygnięcie, kierując się potrzebami prowadzonego postępowania, starając się zapewnić realizację wszystkich zasad procesowych i nie można czynić mu zarzutu, że ograniczał się do powtórzenia ustawowych zwrotów o nieprzydatności dowodu dla rozstrzygnięcia postępowania, zwłaszcza, że podstawy oddalenia wniosków dowodowych były różne. Analiza przedmiotowych postanowień zarówno ich sentencji jak i uzasadnień prowadzi do wniosku, iż podjęcie takich decyzji było właściwe i prawidłowo uzasadnione w zakresie konieczności bądź zbędności dopuszczenia określonych wnioskowanych dowodów. Fakt zbiorczego rozpoznania wniosków odpowiednio pogrupowanych wedle podstaw oddalenia świadczy o przemyślanej decyzji, do podjęcia której sąd I instancji prawidłowo się przygotował. A zatem nie były to decyzje pochopne i nagłe zwłaszcza, że oddalając część wniosków, sąd jednocześnie dopuszczał inne dowody wnioskowane przez oskarżonego, dążąc tym samym do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i zgromadzenia niezbędnego materiału dowodowego. Aprobując argumenty sądu meriti wyartykułowane w uzasadnieniu postanowień sąd odwoławczy nie widzi potrzeby szczegółowego się doń odnoszenia. Dość wspomnieć, że powód niedopuszczenia dowodów z uzupełniającego przesłuchania świadka M. O. w sytuacji gdy była przesłuchiwana na kilku terminach rozpraw, każde trwające kilka godzin i sprowadzające się do udzielania odpowiedzi na szereg pytań oskarżonego nie zawsze mających związek ze sprawą czy brak konfrontacji między M. O. i W. K. (2) gdy ostatnie przesłuchanie

tej ostatniej nie odbiegało w swej treści od zeznań M. Ojawi się dla sądu odwoławczego, aż nadto oczywisty i słuszny. Podobnie jak niedopuszczenia dowodu z dokumentów innych spraw np. akt postępowania administracyjnego dotyczącego nadbudowy w tym przewodów kominowych. Słusznie sąd I instancji uczynił uznając wiele dowodów nie tylko za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ale w oczywisty sposób zmierzające do przedłużenia postępowania w sprawie. Odnosząc się zaś do argumentów związanych z twierdzeniem, iż oddalanie składanych wniosków stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego, zauważyć wypada, iż składanie przez oskarżonego wniosków, które formalnie mieści się w granicach jego procesowych uprawnień, lecz w rzeczywistości w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania nie jest korzystaniem z prawa do obrony, lecz w istocie stanowi wyraźne nadużycie tego prawa. Nie sposób również zgodzić się z zarzutem skarżącego, że uniemożliwiono oskarżonemu J.G. jego prawo do obrony poprzez uchylanie zadawanych przezeń pytań. Jak wynika z protokołów rozprawy oskarżony miał bardzo dużą swobodę w zadawaniu pytań świadkom. Jego aktywność była bardzo duża, a ograniczana jedynie w sytuacjach będących bez związku ze sprawą. W tym stanie rzeczy trudno mówić o naruszeniu prawa do obrony oskarżonego.

- odnosząc się do pozostałych zarzutów skarżącego, stwierdzić należy, że :

a. decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest

od obrazu zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Jeżeli chodzi o obrazę art.7 k.p.k. to zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecznictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466). Odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonego

a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti w uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego, ale także dowody mające potwierdzać jego wersję, których wydziwki poddał analizie. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art.7 k.p.k., skoro ferując wyrok miał on na uwadze wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Poglądu Sądu Apelacyjnego w tym zakresie nie może zmienić apelacja obrońcy, wedle której sąd miał oprzeć się jedynie na dowodach przemawiających na niekorzyść oskarżonego nierzetelnie oceniając i odmawiając wiarygodności innym dowodom wskazującym na niepopelnienie czynów zarzucanych oskarżonemu. Wszystkie dowody, którym sąd I instancji odmówił wiarygodności zostały precyzyjnie wskazane w pisemnym uzasadnieniu, a ich negatywna ocena w sposób właściwy została w nim wyłożona, co znalazło aprobatę ze strony sądu odwoławczego. W tym miejscu zwróci należy uwagę na fakt, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru.

b. W niniejszym postępowaniu nie został naruszony również przepis art. 5 § 2 k.p.k. Zasadą jest, że na korzyść oskarżonego

tłumaczy się jedynie nieusuwalne wątpliwości. Pierwszym, zatem etapem powinno być podjęcie próby ich wyeliminowania w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w oparciu o zebrany w sprawie materiał procesowy. Dopiero w dalszej kolejności, gdyby zabieg tego rodzaju okazał się nieskuteczny, można wyjaśnić je na korzyść oskarżonego. W opisanym kontekście należy zauważyć, iż wątpliwości piętrzone w apelacji, zostały oparte na poddaniu w wątpliwość zeznań świadków. Ich ocena dokonana przez sąd I instancji, została zaaprobowana przez sąd odwoławczy. W tym stanie rzeczy należy zauważyć, iż wskazane przez skarżącego w apelacji wątpliwości, zostały wyjaśnione przez sąd a quo, który nie sięgnął po zasadę in dubio pro reo, bowiem w oparciu o zeznania pokrzywdzonych, innych świadków, załączone do akt dokumenty zbudował logiczny obraz zdarzeń z udziałem oskarżonego J. G..

c. podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono.

d. sąd nie dopuścił się również obrazy art.424 k.p.k.

Przeprowadzony w uzasadnieniu wywód jest spójny i logiczny, zaś ustalenia faktyczne poprzedzone są należyłą i rzetelną oceną dowodów. Dodatkowo, precyzyjnie wskazano przesłanki, na których oparto kwalifikację prawną czynów przypisani oskarżonemu oraz okoliczność, które legły u podłoża wymiaru kary, tak, iż w rezultacie możliwa stała się pełna kontrola instancyjna wyroku Sądu pierwszej instancji zarówno w sferze formalnej, jak i motywacyjnej.

Reasumując stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że nie doszło do obrazy art.424 k.p.k., a decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Podobnie zresztą jak zarzut naruszenie art.2§2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. oraz art. 5§ 2k.p.k.. Odnosząc się jeszcze do zarzutu obrazy art.4 k.p.k. należy wprost za Sądem Najwyższym przypomnieć, iż przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Wskazany przepis zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 roku, wydane w sprawie II KK 275/07).

Wniosek	
-o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
- wniosek niezasadny z powodów wymienionych w punkcie 3.1	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku został utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania wyroku w mocy takie jak w punkcie 3.1	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. 2,3,4	<p>-zasądzono od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rybniku) na rzecz adwokata W. K. (1) – Kancelaria Adwokacka w J. kwotę 1.107 (jeden tysiąc sto siedem) złotych, w tym 23% VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>-zasądzono od oskarżonego J. G. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M.O. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;</p> <p>-zasądzono od oskarżonego J.G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.127 (jeden tysiąc sto dwadzieścia siedem) złotych, tytułem wydatków i obciąża go opłatą za II instancję w wysokości 600 (sześćset) złotych .</p>

7. PODPIS

SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1,2,3,4,5,6,7,8,9,10	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada p		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana